

UZASADNIENIE

W ostatecznie sprecyzowanym powództwie powód J. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 27 058,21 zł, zaś w pozostałej części cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia, czyli co do kwoty 9 590 zł. W uzasadnieniu wskazał, iż łączyło go z pozwanym 12 umów, które zostały wypowiedziane przez pozwanego. W ocenie powoda korzyści pozwanego z zagospodarowania przedmiotów leasingu przewyższają zobowiązania powoda, wobec tego żąda zapłaty na swoją rzecz.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Postępowanie podlegało umorzeniu co do kwoty 9 590 zł na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., albowiem w tej części powództwo zostało przez pozwanego cofnięte. Zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu.

Nie było sporne, iż między powodem jako korzystającym a pozwanym jako finansującym w okresie – lipiec 2010 – listopad 2011 r. zawartych zostało 12 umów leasingu oznaczonych numerami (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), które następnie zostały przedterminowo wypowiedziane przez pozwanego z przyczyn leżących po stronie powoda.

Spór stron jest sporem prawnym, chodzi tu o to, czy w przypadku przedterminowego rozwiązania umów leasingu, korzystającemu przysługuje roszczenie o zapłatę ewentualnej nadwyżki między korzyścią z zagospodarowania przedmiotu leasingu a sumą zobowiązań korzystającego. Otóż w ocenie sądu takie roszczenie nie przysługuje powodowi ani w oparciu o przepisy prawa ani postanowienia umów.

Podstawą rozliczeń stron w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy jest przepis art. 709 15 k.c. Zgodnie z jego treścią w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Przepis ten określa roszczenie tylko finansującego, nie przewiduje roszczenia korzystającego o zapłatę jakiejś nadwyżki z porównania wartości zobowiązań i zagospodarowania przedmiotu leasingu. Zresztą trudno byłoby takie roszczenie korzystającego wywieść z innych przepisów, z uwagi na istotę umowy leasingu. Jest to umowa o korzystanie z rzeczy zbliżona do umowy najmu.

Zgodnie z treścią art. 709 1 k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. Zobowiązania korzystającego są tu wyraźnie określone, w dalszych przepisach mowa jest o obowiązkach korzystającego związanych samą rzeczą. Z drugiej strony finansujący ma obowiązek zapewnić korzystającemu możliwość korzystania z rzeczy.

Umowa leasingu nie jest umową spółki, czy też umową regulującą wspólne przedsięwzięcie gospodarcze, gdzie zysk związany z rzeczą ma być w określony sposób podzielony pomiędzy stronami. Powodowi przysługiwało prawo korzystania z rzeczy, w zamian za co pozwany uzyskiwał od niego świadczenie pieniężne. Rozwiązanie umowy

skutkowało zwrotem przedmiotu leasingu na rzecz pozwanego jako właściciela. Jako właściciel mógł on też dowolnie postąpić z tym przedmiotem – zbyć, czy też zawrzeć nową umowę leasingu, najmu itp. Korzyść z tego tytułu powinna być zaliczona poczet pozostałych do zapłaty rat leasingowych, ale nie oznacza to, że w sytuacji, gdy korzyść ta będzie wyższa, że korzystającemu należy tą nadwyżkę pokryć. W takiej sytuacji po prostu korzystający nie będzie dłużnikiem finansującego w związku z rozwiązaniem umowy. Przeciwny pogląd kłóciłby się z istotą umowy leasingu, a ponadto wskutek zawinionego rozwiązania umowy, korzystający odnosiłby korzyść, czego nie dałoby się pogodzić w ogóle z regułą z art. 5 k.c.

Ogólne warunki zawartych umów leasingu wprost wyłączają roszczenie korzystającego w przypadku wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym. W postanowieniu 10.9 OWU mowa jest o zapłacie przez korzystającego w przypadku gdy kwota uzyskana ze sprzedaży lub wartość w kolejnej umowie leasingu jest niższa od kwoty bazowej, a w dalszej części mowa jest, iż korzystającemu nie przysługują w takim wypadku żadne roszczenia wobec finansującego. Oczywistym jest, iż chodzi to o sytuację odwrotną kiedy kwota bazowa jest niższa niż wartość przedmiotu leasingu, bo żadne inne roszczenie związane z tą sytuacją po stronie korzystającego nie wchodzi w rachubę. Tym samym również umowa między stronami wyraźnie wyłączyła żądanie zapłaty na rzecz korzystającego w przypadku wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Pozwany wygrał w całości sprawę i na należne mu od powoda koszty złożyły się koszty zastępstwa procesowego według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013 nr o poz. 490.).

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o apelacji.